

Поезија за децу се пише срцем и љубављу, топлином и бригом за невине дечије душе, тако да Живојки Милић, није било тешко да своја дубока и топла осећања према деци, пренесе на папиру у форми песме.

Њен свет саткан је од посебних нити дечјег духа, оплемењен радосним чарима и сваковрсним преобиљем. У том свету, у којем је све природно и лако изводљиво, Живојкин песнички и маштовити интегритет долази до изражаја и води је до извора животне радости.

Зорка Стојановић

Живојка Милић је стасала испод овог стишког поднебља, стасала до оствареног поетског имена, те је као таква својој унуци Ањи и свом унуку Аци, у књизи насловљеној АЊИНА РАДОСНИЦА, песме испевала њима као и осталим небеским бисерима у њиховом окружењу. Они су њена узданица, њена најача снага која јој множи љубав. Мудра кинеска пословица каже: "Сви цветови будућности су у семену садашњости", она проицљиво, веома добро зна како да уобличава те њене "цветове" да би животним стазама згртали само врлине а клонили се разарајућих путоказа који би их водили до најгушће таме.

Ана Дудаш

Живојка Милић АЊИНА РАДОСНИЦА

Живојка Милић АЊИНА РАДОСНИЦА

Живојка Милић
АЊИНА РАДОСНИЦА

Живојка Милић

Ањина радосница

2016.

БИСЕРИ РАДОСТИ

Поезија за децу представља посебну врсту књижевног стваралаштва у односу на друге видове књижевности. Она обухвата такве садржаје писања, који имају вишеструку улогу у васпитном и образовном развоју дечије личности. Да би „поетска реч“ за децу била оно што треба да буде, потребно је да писац познаје дечију психологију, што не значи да мора за то да буде школован у установама васпитног и образовног значаја. Књижевношћу се баве особе различитих образовних профила и зато је веома важно за коју врсту књижевности се опредељује.

Живојка Милић се определила за поезију разних врста а то су: родољубиве песме, духовне, љубавне, мисаоне... Радост писања вешто је уплитала у своје стихове о лепотама завичаја, виноградима, Стигу, Млави, старим воденицама и тако сама градила степенице до највишег врха, где ће исказати своје вештине песничког изражавања. Ходајући тим својим самоизграђеним степеницима, придружује се Ани Дудаш, Драгану Јацановићу, Раши Перићу, Радмили Зорић и многим другим већ провереним дечијим писцима.

Најтеже и најлепше је писати за децу. Живојка Милић, колико је мени познато, први пут се представља стиховима за децу. Поезија за децу се пише срцем и љубављу, топлином и бригом за невине дечије душе, тако да Живојки Милић, није било тешко да своја дубока и топла осећања према деци, пренесе на папир у форми песме. Њена инспирација за ову књигу је враголаста

унука Ања, са којом најрадије и највише Живојка проводи време. Живојка Милић у свом бићу носи заједно са својом унуком Ањом све ознаке детињства: слободу, маштање о животу, природи, радости, игри, једноставности, живахности, срећи и тако даље. Њен свет саткан је од посебних нити дечјег духа, оплемењен радосним чарима и сваковрсним преобиљем. У том свету, у којем је све природно и лако изводљиво, Живојкин песнички и маштовити интегритет долази до изражаја и води је до извора животне радости. Њена највећа животна радост је породица и наравно они најмлађи, унук Аца и унука Ања.

Први део књиге под називом „Пажња за првенца“ песникиња посвећује унуку Аци. И како то обично бива за првог унука „кућа части“, јер „сутра ће већ одрасти“. (песма: *Пажња*). Живојка, као бака прати Ацино одрастање, све његове несташлуке и интересовања, описно и чистим језичким стилем (разумљивој дечијој популацији), слаже стихове у којима је Аца риболовац, бициклиста, сањар, фудбалер...; Његови дечији снови постају стварност, Аца је већ у свету одраслих, али још увек му све мирише на топло бакино крило, док је за баку он још увек дечак радозналих очију и „несташко“, који је заувек заузео један кутак у њеној души.

На сцену ступа плавокоса Ања, унука која представља најзначајнији бисер у песникињиној кутији љубави. Од тихих успаванки до првих слова, време је протекло неумитно брзо, а бака и унука су повезане нераскидивим нитима међусобног поверења и љубави. Ту су тајне, тиха пгапутања на јастуку, ситне расправке око домаћих задатака, дугих плетеница и свега онога што „мама и тата не морају баш да знају“.

У зеницама понекад сетних очију Живојке Милић, увек искри звезда - Ањина звезда, звезда радосница, јер она то за аутора ове књиге песама и јесте. Ањине другарице и другови, такође су инспирација песникињи за стварање нових момената у овој искреној и топлином обојеној поезији. Ања је у тишини пратила настајање ове књиге. Осмелила се сама, или у тајном договору са баком - песникињом Живојком, она је вредно радила илустрације у жељи да њени цртежи поистовете са стиховима. Ања највише воли да црта, воли да глуми, рецитије, понекад нешто и напише. Ко зна? Можда ће се једног дана и она бавити писањем поезије, коју ће обогатити својим илустрацијама.

У другом делу књиге су стихови посвећени и другој деци из окружења Живојке Милић, деци која су одрасла у њеном комшилуку, рођаци, познаници. Препознаће се лако свако у њој.... Стефан, Сања, Весна, Миша, Лаза, Рафаел, Огњен, Никола, Наталија, Теодора.... Дишу ови стихови пуним плућима, дише радост у њима, онако како то песникиња жели, а она жели да међу овом децом, од којих су многи сада одрасли људи, заувек траје пријатељство, љубав, поштење, јер то људе управо чине срећним. А она жели да буду срећни. Једино тако ће бити срећна и она - Живојка Милић, која без своје старе воденице поточаре једноставно не може. Желећи да деца, ликови, описани у њеним песмама не забораве најлепши део свога живота - детињство, она каже: „.... Урезану у камену / причу своју оставила, / да је чува од заборава / воденица поточара“.

Иако је ово прва књига дечије поезије, већ познате песникиње Живојке Милић, учоава се тематска примереност, стилска лакоћа, односно једноставност,

по којима се њена поезија препознаје. Као стваралац за децу, пронашла је занимљиву грађу за инспиративно шаренило дечијих размишљања. Детињство, овоземаљске радости, симболичка визија света, игра, тежња ка немогућем, опоетизована стварност, доминантне су у овој књизи. Мотиви нежности и љубави, својствени су њеној природи, али јој нису непознате и „недечји садржаји“, о чему сведочи мотивско-тематска оријентација њене поетике. Стихове посвећене деци, својим најдражим „саборцима“ Живојка пише лако, као да пером исписује најлепши чаробни ћилим. Сваку песму на свој начин, одликује лака рима, епитети, компарације, оноματοпеје, персонификације и друге стилске фигуре: У њеним песмама „питају свитања“, „шапућу предвечерја“, „осмехом се робе звезде“...

Осмехом и стиховима Живојка у своје наручје, у своју душу прима клинце и клинцезе, наравно са принцем Ањом на челу. И док је са децом, песникиња се и сама тако понекад осећа. Међутим, уочава се жеља и чежња да не буде заборављена. „ У вртовима ти / вечно пролећне ведрине. / Песниче, младости моје, / не признајеш године.“

Писци углавном не признају године. Тако и Живојка Милић, све док буде писала поезију било за одрасле или за децу, не треба да броји године. Уз децу и овакве стихове, желим да у души увек буде млада, како би из ње текле нове песме, а рука лака, и перо увек спремно за нова писања.

Зорка Стојановић

ПАЖЊА ЗА ПРВЕНЦА

ПАЖЊА

За све клинце,
и клинцезе,
окитимо
ноћас чезе.

Оседлајмо
све коњиће,
очешљајмо
све пониће.

Поведимо
их ноћас
на пиће
у кафиће.

Кућа части.
А сутра?
Сутра ће већ
одрости.

НАЈНОВИЈЕ ВЕСТИ

На породилишту
у болници,
родили се
иза поноћи,
преслатки близанци.

Над постељом
их анђели дочекали,
да им живот
никад не вуде у невољи.

Добре виле
срећу наточиле,
из наручја
просуле бисере.

А близанци се
на свој начин
свету показали,
у глас су заплакали.

АЦА РИБОЛОВАЦ

Упецао Аца
на удици,
прелепу пастрмку
у Витовници.

Чудили се чудом
и питали сви:
“Одакле си
дошла ти?”

Заљубљена
ја сам била,
у шарана златокрила,
и тиме се поносила.

Имала безброј
лепих удварача,
али је прва љубав
била најјача.

Посрећила нас
Млава бистра,
лепоте Хомоља,
вода кристално чиста.

Ронили смо
и пливали,
па сунчали
на обали.

И таман да ме
запроси он,
кад појави се
бркати сом.

У стопу ме од тад
он прогања,
и узалуд о љубави
са мнош још увек сања.

Побегох,
да срцу пронађем лек.
Од бркатог сома,
спасем се заувек.

Знам,
мој живот се
већ ближи
увиру.

Не жалим.
Нека завршим
и у тањиру,
Лакше је и то.

Мање боли,
него да се лажно воли.

ЖЕЉА

Пожелео дечак
да постане славан,
као некад давно
што је био Магелан.

Мамило море
младог Одисеја,
заискрило у глави
хиљаду жеља.

Поред потока
девојчица плавоока
маштала да буде
Пенелопа.

Па да сатима уздише
и чека на обали,
све док се из даљине
дрвени чамац не појави.

Заталаса се вода
у потоку,
уплаши лепу Пенелопу.
“Опрости, Одисеју мој” - прошапута

и за лептирима одскакута.

МАСЛАЧАК

Оденула се гиздава ливада,
у доламице од смарагда.
Засијали росни драгуљи,
на изатканој кошуљи.

Просуло сунце златастог прашка,
низ косу тршавог маслачка.
Лакокрили лептири,
капи росе испили.

Ударао цар бумбар,
у шарени бубањ.
А пчелице зујалице,
засвирале у фрулице.

Загледао се маслачак,
у несташни чуперак.
Радознали ветрови,
шеретски му намигнули.

Да чуперак плави,
на ужареној глави,
у раздање намами,
под сунцобран осунчани.

ТРЕШЊИН РЕСТОРАН

Окитиле се плодовима
младе крошње.
Румене се зреле трешње.
Јато врабаца намамиле,
небески их угостиле.

Резервисан на цео дан,
преслатки трешњин ресторан.
На гранама урнебес прави,
данас се венчање
врапца љубимца слави.

Најлепшом врабицом се оженио.
Најлепши оркестар засвирао.
Најлепши ресторан изабрао.
Залепршала лепотица,
изабраница његовог срца.

На трешњиној гранчици,
у белој венчаници,
троспратну тарту служила,
од румених трешања.
Сватови наздрављали младенцима.

Распеван трешњин ресторан,
венчање славио цели дан.
Кад се пијани од среће уморили,
заспали сватови слатким сном,
окићени месечином.

САБОР

У сенци дивљих макова,
на златно жутим маслацима,
небу руменила точила предвечерја,
опијала лепотом песма зрикаваца.

“Нека сви дођу на договор.
У недељу је велики сабор.
Становници шуме и околине,
приређују право изненађење.

Немој да се неко
намерно успава,
или случајно задрема,
оправдања нема...”

Поносити соко,
полетео високо.
Већ преговара са облацима,
да не буде невремена,

Вране наручиле сунцобране.
Шеве консултовале модне креаторе.
Јаребице у сунцокрету
венчиће плету.

Веверице припремају колачиће.
Гугутке голубове намамиле,
и шетале очаране,
откосима младе детелине.

Грлице се загрлиле,
и нове ноте стварале.
Славуји заносно певали,
и шаторе песмом китили.

Вртели се рингишпили,
шепурили млади косови.
Фијакери, чезама намигивали,
и веселе госте превозили.

Испод шатре, поред ватре,
две су роде роштиљале.
Радознале жабе из оближње баре,
све то посматрале.

Од чувеног Жиће,
стигло хладно пиће.
Слаткиши и послестице,
послуживале младе јаребице.

Испод плетенице кукавице,
без царине набавиле,
специјално за сабор,
пенушаве напитке.

Детлићи су махнули
дремљивој сови,
на разграналој тополи,
и светлећу рекламу куцали:

“Ово је сабор двехиљадити,
дођи, уживај, нећеш зажалити.
Нема улазница, нема плаћања.
Данас је дан незабораван!”

Мували се репортери,
сниматељи, режисери.
Да им нешто од лепоте,
не измакне, не промакне.

Заљубљени лептир,
заклонио објектив.
Смејао се бели врабац,
џив, џив, џив.

Наточите још шампањца,
нек затрепере срца,
и заврте као чигра,
почиње саборска најлуђа игра.

ПЕСНИЧКИ СОКАК

На улазу у мој сокак,
стоји велики плакат.
Сви на стастанак у среду.
Једина тачка на дневном реду

на овом важном састанку:
“Тражи се кум, да кумује сокаку.
А кад се светиљке запале,
приредиће се велико славље.”

Милена као јабука румена,
и Милан обезбеђења члан,
већ имају фантастичан план.
Окупила се цела дружина.

Косу им обасјава месечина.
Председава осмехнута Јелена,
са сукњицом више колена.
Сви су присутни, нико не фали.

Идеје им саме навиру у глави.
Данијел се врти на клупи,
да Мирко нешто не помути.
Игор и Алекса вешто намигују.

И они су дошли да кумују.
Весна шапуће: “Овде постаје вруће.”
Вељко испод ока гледа у Владу.
Нуди му омиљену чоколаду.

Стиже телеграм из Беча.
Доноси га лично Амандин теча.
И корпицу свежих мандарина,
шаљу Борис и Катарина.

Сандра и Срле откључавају тајне
из чаробне кутијице сјајне.
Ускомеша се и Неша.
Осећа мирис роштиља, који прија.

Милицы купили златни брош,
два Марка, још и Милош.
Даће јој после састанка,
кад почне игранка.

Здравицу да испије,
чека црнооки Василије,
син нашег попа и попадије.
Виолета хита, куму да честита.

Са радија баке Бранке,
одјекују звуци “Шљиве ранке”.
Поцупкује Наталија лепотица,
песникова наследница.

Аци брзо проради кликер
и као прави спикер,
начини значајни корак:
“Од данас је ово ПЕСНИЧКИ СОКАК.”

КОЗА НА КОРЗОУ

У освит јулске зоре,
кренуће Александар на море.
Најпре ће своје кућне љубимце,
да изведе на хладно пиће.

Мачићи и кучићи се налицкали,
и сложно у први ред стали.
Јарићи, гусани и ћурани,
одмах иза њих позирали.

И сви остали нису изостали.
Оставио их је Александар на платоу.
А он са козом прошетао по корзоу.
Подигла коза високо главу.

Заносно се шепури
у белој мини хаљини,
са високим потпетицама
и црвеним минђушама.

Мамила уздахе пролазницима,
Али није дуго била фина.
У великим излозима,
сладолед намирисала.

Није могла да одоли.
Шта ће, кад изнад свега
сладолед од малине воли.
Александра је оставила.

Излоге поломила, корнете погазила,
прави ршун направила.
И чим се сладоледа дочепала,
без престанка је јела, јела.

“Е, баш си права коза,
козо једна.
Никад ниси ни била
моје љубави вредна!”
Александар је био страшно љут.
Платио је рачун,
и без и једне речи,
отишао на далек пут.

Тешила се коза.
«Ма, нема везе!»
И одмах упознала неке отмене Енглезе.

Јеси ли ти океј?
Упита је брадати цокеј.
Био је то центлмен прави.
Ено их и сад летују на Морави.

НЕПОСЛУШКО

Не иди бос,
не чапкај нос,
Све су то ружне ствари,
брзо их заборави !

Не вози бицикл
у тој брзини,
не тапкај рукама
по прашини!

Види какав си?
На шта личи
твој дукс зелени?
Пожури,

На небу већ злати
месец медени.

ЗАЉУБИШКО

Јутрос за доручком,
збрисао Миша,
пуну тацну,
прелепих слаткиша.

Откуд то?
Кад се чврсто зарекао
да неће више пуначак бити.
Већ сутра ће се заљубити.

Чуо од Јелене
да љубав има чудотворну моћ.
“Хало, хало, препишите ми
брзо рецепт за прву помоћ”.

Мало уздишеш, напишеш песму.
Охладиш главу под неку чесму.
Косу гелом полепиш
на огледалу стално висиш.

Не пијеш, не једеш, не спаваш.
Очима почнеш да колуташ.
Шапућеш нешто, не знаш ни сам
да ли је ноћ или дан.

Ух, није баш лако.
Много је боље овако.
Одустао наш Мишко.
Није успео заљубишко.

ПРИЈАТЕЉИ

Мали Филип
звани Фића,
уписао у шуми
шареног детлића.

На први поглед
га је освојило
његово куцање
у непослушно дрво.

Баш је овај детлић
неки прави даса.
У Фићиној глави
море се планова заталаса.

Таман је хтео
визионар Фића
да загрли свог вредног детлића,
кад му он махну крилима,
и нестаде у облацима.

БИЦИКЛИСТИ

Две коврџаве главице,
постале специјалисте.
Уписале се прекјуче
у новопечене бициклисте.

Један бицикл,
прави лепотан,
Црвено нежан,
ко пупољак ран.

Други се плави
као море.
И мами
у нове авантуре.

Путевима, сокацима,
без престанка, без одмора,
возили се и јурили,
један другом пркосили.

Једне топле вечери,
док су тако јурили,
гласно су се препирали,
и страшно се сударили.

Од ударца точкови,
право у реку скочили.
Расцветала се колена,
младим бициклистима.

Мајице висиле у дроњцима,
лица сва огребана,
О њиховим подвизима
и данас се препричава.

ДЕЧАК КОМЕ СУ УКРАЛИ ИГРУ

Познајем
дечака једног.
Плавокосог, милог,
и вредног.

Нема још ни
пуних година пет,
кад му се изненада
поруши чаробни свет.

Плаве окице
изгубише део сјаја.
Малено срце постаде
сузна оаза без краја.

Зар је он крив,
што исто воли и маму и тату,
и што у срцу још има места
за старог деку и баку.

Не може, још не уме
мала, плава глава,
да разуме све те
параграфе права.

Због лудости уличара,
и нечијих глупих хирова,
дечакова судбина,
постане тако сурова.
Уместо топлине

и нежности родитеља,
да га бичује туђа,
хладна рука сводитеља.
Ни да заплаче гласно не сме.
Сузе невешто крије.
Док му дрхтаве руке
бришу уплакано лице.

Зауоставите се злобници!
Молила сам их.
Молбе су остале
безумни крици.

Познајем
дечака једног.
Некад веселог,
милог и вредног.

Украли су му
осмех са лица.
Отели детињство,
радост исчупали из срца.

Како да утешим
тог плавог анђела?
Како да опет дозовем
одбегле игре и птице

у његова свитања?
Временом ће схватити
бакиног срца питања!

СВАЂАЛИЦЕ

Избила свађа на трпези.
посвађале се
салате од цвекле
и мајонези.

Са супама се
боксовали макарони,
сачувај боже,
и саклони.

Пљескавице избоцкале
беле вешалице,
Ђевапи објавили троброј,
изазивају печење на двобој.

Пожутело лице
неке гибанице.
И за час очерупала,
румене пице.

Вруће палачинке,
се поклониле,
и одглумиле
једночинке.

Воћне торте
од сваке сорте,
ишлерима пред камерама
изазовно позирале.

Сладоледи пркосили лимунади.
Грожђе је гурнуло
лубенице низ
стрме степенице.

И све се истумбало,
и пало на нос.
Хаос се направио,
Направио се хаос.

Е, сад је доста.
Загрми Коста.
Док избројим до двеста,
да сте се вратили на своја места.

Хоћу да се одморим
и ручам на миру.
Не трпим свађе,
чак ни у тањиру.

Заслужено их је казнио
казном «благом»
а себе почастио
јагодама са шлагом.

ХИТНА ИНТЕРВЕНЦИЈА

И ЧУДО СЕ ДОГОДИ.

ОТИШЛА МЛАДА МРАВИЦА

ДА СЕ ПОРОДИ.

ХИТНО,

ВРЛО ХИТНО

МА НИЈЕ БИТНО

ЧИЈЕ ЈЕ ДЕТЕ.

САМО НЕК ЈЕ ОТАЦ

СА НАШЕ ПЛАНЕТЕ.

РЕКЛАМА

Закукурикао
шарени петао.
И комшијама
гласно припретио:
“Шта сам,
где сам
нек сам.
Видеће се
ко сам!”

ЋУРАН - СРЦЕЛОМАЦ

Бели ћуран
срцеломац,
од јуче
постао удовац.

И као стари зналац,
данас већ прави мамац.
Везао црвену кравату,
и кренуо у шетњу.

Шепурио се
ћуран бели,
од радости
сав трепери.

Где год се појавио,
уздахе свуда мамио,
па се зато
страшно важан правио.

ЋУРКА МАНЕКЕНКА

Накинђурила се
шарена ћурка.
Хтела да постане
славна манекенка.

Дуго се у води огледала,
црвене минђуше накачила.
Засијала три ћердана,
зашуштала свилена хаљина.

Чудесно је заблистала,
и напросто очарала,
председника жирија,
дебелог гусана.

“Кунем се у свој
ћурећи батак,
одвешћу је кући
њему у инат”

Залепрша крилима,
ћуран лепотан,
и зналачки оствари
свој чаробни план.

ДОСЕТЉИВИ ЖУЋА

Заспао Жућа
у кућици од прућа.
Загрлила га хладовина,
права милина.

Изненада се пришуња,
велика бува
и угњезди му се
баш иза самог ува.

О, боже, има ли
веће несреће
од буве псеће?
Шта ће, где ће?

Још га нападе
и читава војска
досадних мува.
Заборави Жућа на буву иза ува.

“Страшно,
баш страшно,
а тако сам уживао красно.”
Јадиковао Жућа гласно.
Онда се сети,
није му баш било по вољи,
али скочи брзо у поток,
и снажно заплови.

”Ма није важно,
нека се и прехладим.
Само да оној буви и мувама
некако досадим.”

Разбежаше се муве
истога трена,
и одлетеше до новог плена.
А бува се још по потоку мува.

Поносан Жућа,
што му идеја тако брзо
у глави засветли и сину.
“Добро сам прошао” - помисли,

и три пут гласно кину.

НЕСТАШЛУЦИ ЈАРЕЋИ

Пет јарета
слатка, мала
весело су
скакутала.

Фудбал по трави
сложно котрљали
и никад нису
уморни стали.

Једно је волело
трактор да вози.
И по цео дан,
окретало волан.

Друго је не врх крова
коло играло,
и замислите
није пало.

Треће оно без рога,
стално трчкарало
и мекетало
без разлога.

Четврто је
несташко прави.
Увек са новим
идејама у глави.

А оно мало најслађе,
умиљавало се и мазило.
У башту се ушуњало,
и све младе пупољке појело

И као сваки
несташни љубимац,
мислило да
оно није кривац.

ШУМСКА КРАЉИЦА

I

Шумски одбор
једногласно,
на седници изгласао:
За своју краљицу,
дугорепу веверицу.

Док није постала
шумска краљица,
веверица обећавала
све и свашта.

Нико у њеном краљевству
неће бити незапослен.
Сваки непријатељ
биће брзо побеђен.

Најслађе плодове
дариваће дрвеће.
Стазама живота
цветаће најлепше цвеће.

II

Под заклетвом
нова краљица,
дужности се прихватила.
Променила цео кабинет.
Изабрала нов парламент.
Формирала краљевски савет.

Нова власт, свака част!
Одушевљено је сви поздрављали.
Мушкарци за њом уздисали заљубљени.
Жене ко жене правиле љубоморне сцене.

За прву саветницу
и дружбеницу,
поставила лукаву лисицу.
“О, хвала височанство,
бићу ти верна.
Моја је љубав неизмерна.
На мене увек рачунај,
и никоме се другом не поверавај”.

За шефа финансија,
младога бумбара.
Тај не ради ништа,
а може свашта.

Писарима лептирима,
набавила рачунаре,
да се много не уморе.

Целу комерцијалу
поверила цврчку,
да пласти и продаје
маглу за Грчку.

За правне службе,
али без притужбе,
задужене беху врране
са липове гране.

По препоруци цврчка,
за шефа обезбеђења
поставила хрчка.

Кључеве од готових производа,
да чува рода.
Жабе је послала на годишњи одмор,
да не уложе приговор.

III

Све се птице растрчале,
да се младој краљици додворе.
А она је заблистала,
раскошна и насмејана.

Возили је окићени фијакери
са сунцобранима
младих соколова.

Редом их је поздрављала,
и репом махала.
Али се убрзо показало
право лице, нове краљице.

Куварице и кувари,
Непрестано су дежурали.
Прохтеви су јој били велики,
увек је нешто ново волела
да нареди и измисли.

После ручка посланица,
торта са лешницима.
Уз додатак пите са
кокосовим орасима.

Славуји су стварали
нове ноте у оркестру,
и морали да буду беспрекорни
на свом месту.

Жубор таласа је нервирао,
и у размишљању деранжирао.
Док се возила чезама,
сове су је хладиле лепезама.

Кројачице изгрдила
што јој хаљина од тила
није лила.
Са сунцем се посвађала,
да јој постељу рано не обасјава.

IV

Ковале план све птице.
Како да се реше
неваљале краљице.
Замислише се и рекоше у глас:
“Даћемо колективни отказ”.

Онда је гавран,
нико му није био раван,
мудро констатовао:
“Доста приче,

Нек она сама напише,
да се добровољно краљевства одриче”.
Уздахну веверица:
“Епа баш штета,
било је кратког века
Али нека.
Таман сам наручила тону лешника
из далеког Мозанбика.”

ЗЕЧЈА ВЕРИДБА

Три су зечице,
кренуле преко пречице,
пожуриле пешице,
да стигну до своје кућице.

Кицоши зекани,
свечани ручак наручили,
да се зечја веридба
достојанствено прослави.

А они отишли
у недељну шетњу.
Да у кући не праве
непотребну пометњу.

И до продавнице,
да накупују намирнице.
Налицкају код козметичара
и уговоре са матичарем.

Свратиће уз пут
и у ону кафану,
на сок од шаргарепе,
да се мало окрепе.

Још нису ни сели,
конобар им се поклони.
Изљубише их
стари пријатељи.

Ждероња Стева, и бекријаста Андреја.
наздравише уз хладно пиво.
Музика је свирала,
а ветар ћарлијао.

Заборавише весели зечеви,
на своје веренице
заносне зечице,
и у загрљају певачице,

док су им пријатељи
сложно аплаудирали,
без престанка су
валцер играли.

ТРИ ЗЕЧИЦЕ

Три зечице веренице,
свечани ручак давно завршиле,
Много журиле,
па се презнојиле.

“Ух, каква врућина,
добро би нам дошле
купусове лепезе,
уз мало мезе.

Да предахнемо,
заслужиле смо,
додајмо само још
и цигарете од шаргарепе.

После да се дотерамо,
нашминкамо,
налицкамо,
да заводљиво изгледамо.

Сто постављен,
Све се сија,
права мала мајсторија,
свакога би задивила.

Мусака од празилука,
салате од купуса,
шаргарепа пропасирана,
све лепо изаранжирано.

Свакојаких ђаконија,
само да им свима прија.
Да се памти, да се зна,
кад се слави зечја веридба.

Мало се забринуше:
“Где ли су само ти момци?
Већ је требало давно
да буду код куће.”

Добиће они своје.
Нек добро знају.
Сигурно у оној кафани
опет лудују и бекријају.

Нешто се иза жбуна
пришуња и зашушка,
изненада се огласи
и пуче пушка.

Истогa часа се помолише:
“Боже, смилуј се.
Ту се неко
тајно крије.”

Али за бригу
место није,
ново им се
време смеје.

Искочише преко леје
весели ловци,
све неки ведри,
и добри момци.

Лепе их зечице шармирале.
Небески су их угостиле.
А кад им се од пива и љубави,
завртелo у глави,

Тихо да не чују
знатижељне комшије,
испратиле зечице,
своје нове пријатеље.

МЕДЕНИ МЕСЕЦ

Зум зар,
зум зар, зар,
зазујао велики бумбар.

Дуго је дуго летео,
али се није снашао.
Пропелер се покварио,
мотор је затајио.

Принудно је слетео,
и ненајављен,
пчелама у госте долетео.

Састале се све пчелице
на тераси своје кошнице.
Озбиљна лица
председница пчелица,
отворила седницу.
И дала реч пчелици
Жу Жу.

Зум зу, зу,
нема ту
да се пуно прича.
Нек прво научи
да сакупља мед,
то је код нас основни ред.

Бумбар се истога часа
заљуби у прелепу Жу Жу.
Због ње је био спреман
да научи и Кунг фу.

Ма какав мед.
То је обмана.
Обична ситница
спрам њених усана.

Запроси бумбар
прелепу Жу Жу,
и крену са њом
првом цвету,
успутној станици
на меденом месецу.

НЕУМОРНИ ОРКЕСТАР

Месец небом маршира.
У потоку оркестар свира.
Сви чланови из оркестра,
напамет знају своја места.

Најстарији жабац Цветко,
врло ретко губи глас,
и увек свира
контрабас.

Млађани Јова,
момак чврстог кова,
најлепше ноте бира,
док виолину свира.

Весели Срећко,
мало се нећко.
На хармоници виртуоз прави,
данас рођендан слави.

Несташна Каћа,
са флаутом
на локвању плови,
и замшља да је у гондоли.

Још само најлепша жабица Цица,
да пронађе свога принца.
Па да отпочне игранка,
и траје до првог уранка.

СВИЦИ

Кренули на славље
свици лакокрилци.
Баш су “КУЛ”
Журе на Дан жетве, први јул.

Заплесаше пољима,
са зрелим класјима.
Заљубљени свици,
како им приличи.

Ал' у сваком житу
кукоља има.
Не да се баш свима заљубљенима
да царују у житокласјима.

Најмлађи свитац
изгубио упаљач,
и завукао се Јовани
под покривач.

“Како ћу даље?”
Стално се питао.
“Где ли је само
месец одскитао?”

А, сад знам.
јуче се до зуба наоружао,
и све облаке растерао.
Ено победника,

већ засијао,
и звездици Даници
својој лепотици,
дукат поклонио.

Месец је свицу
стари друг.
Сиђе мало ниже,
осветли му пут.

И ником тајну
није никад рекао.
Само је шеретски
намигнуо.

ПРВА ЛЕКЦИЈА

Лисица је држала предавање,
у учионици своје јазбине.
Учила младе лисичиће,
градиву из прве лекције.

Опоменула их:
“Нема поправни!”
Погладила је поносно,
своје сјајно крзно.

И пре, и после зиме,
познате су три лисичје врлине.
Лукавство-од давнина.
Сналажљивост- за садашњост.
Слаткоречивост- право у будућност.

“Кумство не ваља
никоме да се одрекне” Поучи их.
“Добро да запамтите,
кум се свуда и увек највише поштује.”

Прву лекцију зна се,
млади лисичићи, лисицу обрадоваше.
Одлично су савладали,
и без грешке испит положили.

МИШЈА ГРОЗНИЦА

Замислила се два миша,
поред укусног слаткиша.
Један је узео оловку,
а други посматрао мишоловку.

Како је само чудна та справа,
Од ње ме просто заболела глава,
Ружна је и зла.
Баш је тужна мишја судбина.

Онај први нешто сабира,
одузима, множи, дели.
Ништа му није јасно.
Повика гласно:
“Ова једначина решења немал”

Други је на великој муци,
мора ту справу да проучи.
А толико је гладан.
Сав се тресе јадан.

Не помаже ту математика.
Не вреди никаква тактика.
У глави им лампица сину,
збрисаше за прву кривину.

АЊИНО СТАСАВАЊЕ

АЊА

Из цветилишта мирисавог априла
изронила благодарна вила.
Окрилатиле анђелице,
испод месечеве доламице.

Господњом руком благословена,
мајчином душицом задојена,
у љуљашци цветосања,
угледала светлост дана принцеза Ања.

Окицама боје купина затреперила,
родитељско гнездо окитила,
жеље освиленила,
круницама у царству априла.

Нижу се дани ко сафирни ђердани,
и плету венчиће среће лепоокој Ањи.
Расти осмехнута враголанко мила.
Свака ти се стопа посрећила.

ДВА ЗВАЊА

Ко још има два звања?
Него,
најлепшег осмеха,
наша Сања.

Тетка и учитељица.

Тетка Сању,
Ања,
Воли неизмерно.
Детињство је
посрећила њено.

Од учитељице Сање,
Ања је добила знање.
Да чита и пише
и још пуно више.

Ко још има два звања?
Него,
најлепшег осмеха,
наша Сања.

ГЕНЕРАЦИЈА 2007

Бојана, Емилија, Ања.
Страхиња, Матеја, Немања.
И најдража им учитељица Сања.

У други су разред,
основне школе.
Да знају више,
увек се боре.

Са математиком нема шале.
Морају да размишљају,
мале, кудраве главе.
Латиница, граматика, лектира.

Проза и поезија.
То им баш прија.
Мужичко, физичко, свет око нас,
занимљив им је сваки час.

Веронаука је права ствар.
То је заиста божји дар.
Код наставника Валентина,
енглески учити је права милина.

Школска година се ближи крају.
Крупним корацима корачају.
О, како брзо одрастају!
А до јуче су били деца.

Време у ђачкој клупи,
за трен прохуји.
Као пев првог славуја.

Кад се врата детињства
за њима затворе,
пожелеће прве странице
споменара да отворе.

АЊА И ЊЕНИ ДРУГАРИ

Страхиња је звездаш прави,
фудбал му је увек у глави.
Кад Звезда победи, три дана слави.

Емилија воли фризурафине,
и Барбикама да кроји хаљине.
Приређује и ревије,
као праве модисткиње.

Матеја има бицикл нови,
па га даје другарима у школи.
Да провезу један круг, прави је друг.

Бојана је спортски тип.
Носи шишке,
и баш је шик.

Немања цртаће обожава.
И малко дуже
воли да спава.

Ања сурфује по интернету,
жели да упозна целу планету.
Питања му тешка поставља.
Проверава дал' баш све зна та справа.

Детињство им у коси сањари.
Прави су другари.

ВАТРЕНИ ЗВЕЗДАШ

Има један дечак мали,
Страхиња му име дали.
Он је прави Дон Жуан,
увек насмејан, зачешљан.

Страхиња је прави даса,
у разреду све таласа.
Девојчице у школи искрено воли.
Вредан је и леп баш.

Ватрени је звездаш.
фудбал му је слаба страна,
фудбалер је без мана.

Купује копачке и дресове,
Зна све звездине асове.
На тренингу је увек први,
фудбал му је баш у крви.

МУДРИЦЕ

Окупила се драмска дружина.
Млада, лепа, и врло фина.
Веселог духа, пуна елана,
броји укупно пет члана.

Учитељице их вредно спремају,
за ”Вече смеха” да наступају.
”Мудрице” се зове представа.
Хоће ли успети дружина мала?

Има ли треме од жирија?
Ма, не, то им баш прија.
Своје умеће да покажу,
баш се својски сви залажу.

Труд им се исплатио,
успех позлатио.
Глумац Бода прогласи гласно,
нек свима буде јасно:

”Најбољи су ове Вечери смеха,
усред Божевца, Мудрице из Црљенца”.
Засијало сунце у очима,
веселим другарима.

АЊИНА РАДОСНИЦА

Засијале купинасте окице,
у Ање враголасте девојчице.
Долазе јој у госте другарице
Катарина, Лара и Антонија.

Друштво из Беча, баш јој прија.
Среле се уз сузе радоснице.
Распеване другарице,
училе Ању немачки да говори.

Идућег лета жели да се одмори,
у светској метрополи.
Ма, научиће она да шпрехеће.
И опет јој окице засијаше од среће.

И видеће већ, дала је себи реч.
Да ли су лепши њен орах
са љуљашком и поток Мореч,
и ии тај белосветски Беч.

ДАРОВИ ДРУГАРСТВА

АЦИН ПРВИ РАСПУСТ

Стигао Аца код тате на село,
па је славље одмах одпочело.
Засијале зимске чаролије,
Божићна јелка бљешти крај капије.

Из ђачке књижице,
смеше се све петице.
У рукама старог деде,
зашуштале новчанице.

Да га срећа у животу прати
и путеве увек му позлати.
Љуби деда свог ђака првака,
сва пресрећна грли га и бака.

Али распуст већ се ближи крају,
па свог Ацу они испраћају.
Сузних очију жеље пласте,
и чекају да Аца одрасте.

СТЕФАН

Наш Стефан враголан,
од данас је врло вредан.
Па осмехом јутром рани,
да љубимце канаринце нахрани.

Постао је прави ђак.
Од данас је он првак.
Септембарска звоне звона,
одјекује васиона.

Злати се јесен у дечјој коси,
школа нове радости доноси.
Засијало Стефаново лице,
одликаш је, има све петице.

Враголана, почастила мама.
Зимски распуст покуцао на врата,
Стефана жељно исчекује тата.
На Илицу, да му прича причу.

ПИТАЛИЦА

Веселог дечака
из мога сокака,
црнокосог Марка,
питала озбиљна лица,
плавоока Милица.

Који је сокак
на свету најбољи?
И шта он највише воли?
Марко одговори жарко,
одјекну као из топа.

Најбољи је наш сокак,
крај бистра потока.
Он лично воли највише,
трешњу кад заруди и замирише.
Чоколадиране слаткише.

И наравно зна се.
Румено печено прасе.
Али као оно за Божић,
кад га сече његов ножић.
У лепе Милице, оросише се трепавице.

НИКОЛИНО КУПАЊЕ

Кад се Никола у кади купа,
за њим у стопу ступа,
његов љубимац, патак Чупа
и снагатор, Лале Гатор.

Броји Никола:Један, два, три!
За њим у воду скачу сви.»
Као из топа меда скаче.
Прате га ренџери, Нинџа корњаче.

Симсонови, Хугови,
и остали Николини другови.
А он, ронилац прави,
никако да се из каде појави.

Зачас се вода заталаса,
од силних таласа.
Премалена када поста.
Нема места. Купача је доста.

А кад лето дође жарко
и огреје сунце јарко,
за море се спрема, али већ дрема,
У сан слатки тоне, око Нице рибе роне.

ПИТАЛИЦА II

Кажи ми звездице Данице,
ко ти је подарио златоковне огрлице?

Па си од драгог камења сјајнија,
па си од тајне још тајнија?

Кажи ми звездице Данице,
ко ти је пољупцима миловао уснуло лице?

Па се бекријасти месец до бесвести опио,
и још се није пробудио.

НАТАЛИЈА И ЊЕНА ПУТЕШЕСТВИЈА

Шта то радиш Наталија,
куда си се упутила?
Прохтело се Наталији,
да крстари по Италији.

Гледала на телевизији,
гондоле у Венецији.
Очарала је лепота Индије.
Жеље мале Наталије,
допловиле до Шпаније.

Мало се двоумила:
На коју страну света
да крене?
Да испуни жеље своје.

Уз мало воље,
биће то путовање,
за сликање и уживање.
Тако мала главица,
а толика свезналица.

Она је нашег
сокака понос,
иако некад зна,
да подигне нос.

Спаковала све кофере.
Испразнила све ормаре.
Шешире, велике пешкире,
купаће костиме, шминке,
сандале на штикле.

Барбике и њихове реквизите,
Због безбедности,
из предострожности,
напунила пиштољ са три метка.

А онда се замислила,
и гласно рекла:
“Како у кофер
да стане и тетка”

Расплакаше се
нашминкане очи Наталије.
Сачека тетку крај капије.
Потекоше сузе у колору,
ал речи храбро, саме навиру.

”Знаш шта тетка,
(ту се мало ушепртља)
Боље да одустанемо,
на летовање не идемо.

Него да се у хладовини
на љуљашци љуљамо.
Уживамо уз сладолед,
и ледену лимунаду,
погрицкамо Милку чоколаду.

Нек иду до ђавола
Шпанија и Италија!
Напиши тетка позивницу,
за сву децу, нека дођу,
на најлуђу игранку у нашем сокаку.”

ТЕОДОРА

Подарило сунце
део светлости,
свог раскошног двора.
Посрећи нас рођењем,
мала Теодора.

Дође право
из царства
небеских снова.
И позлати нас осмехом,
божанствена Теодора.

Над узглављем
ореолима пламним,
бели анђели,
окитише детињство
лепој Теодори.

Нека ти увек
пупољци пролећа
бокоре на мирисним грудима.
И грле цвркутава свитања,
принцезо Теодора.

СПЕЦИЈАЛНИ КУВАР

Аца је хтео
кувар до буде.
Сред јула шпорет заложио
није никаква шала.
Али га изненада
заболела глава.

Па помоћ тражи,
маму Драганицу на стражи.
Да млеко из лонца
не побегне.
Да се пиринач
много не стегне.

Разгорела се ватра,
покипе млеко.
Аца враголасти негде одшетао.
Мама дојури као вихор.
Стижу и гости.
Аца се насмеши.
Зна он унапред,
мама ће да му опрости.

ЂОРЂЕ

Он је баш као принц из бајке.
Понос и дика оца и мајке.
Заштитник је млађе сестре,
Воли музику и пише песме.

Слаба су му страна компјутери,
брзи мотори и скутери.
Сањари испод младе јасике на обали.
Џентлмен је прави.

Смеши се, уздахе мами.
У месецу грожђа,
Аморове стреле,
стигоше до Ђорђа.

БРАТ ОД ТЕТКЕ

Мој брат од тетке,
има три прелепе ћерке.
Најстарија Катарина,
са очима боје сафира,
већ је матуранткиња.

Јована на флаути
божанствено свира.
Са Игором и Цаком,
у шаху је првакиња.
Од славуја лепше пева,
о факсу и она снева.

Најмлађа Тијана,
кренуће сестриним стопама.
На даскама што живот значе
лакоходо заиграће.

А кад свици фењере запале,
у врту под јабуком,
настаје право славље.

Мој брат од тетке,
има три прелепе ћерке.

КАД СУ ОНИ БИЛИ ДЕЦА

Драшко и Бобан,
Снежана и Драгана,
Нела, Јасмина и Бојана.
Дружина мала, одабрана.

Заједно су одрастали,
играли се на песку и маштали.
И као другари прави,
имали велике планове у глави.

Драшко и Бобан су били асови.
Фудбал закон, циљ голови.
Бојана и Јесмина,
уживале уз музику мандолина.

Нела сликала брда и реке,
Драгана и Снежана,
у мислима обилазиле
земље далеке.

Понекад се свађали.
Жабе у потоку гађали.
Трешњама се на брду сладили,
и никад једно другом нису досадили.

Тајне су љубоморно чували,
да их ветрови не би одували.
Нису никога тужили,
баш су се лепо дружили.

Дани детињства одлепршали.
Више нису мали.
Свако свој живот има.
Ал' струне детињства им понекад
затрепере нежно у грудима.

ЗАВИЧАЈНЕ ЧАРОЛИЈЕ

Кад Катарина из Беча
у завичај са родитељима крене,
чаробним сјајем затрепере,
зелене очи њене.

Недељу дана пакује ствари,
само да нешто не заборави.
Жељно је очекује стари мачак.
А онај несташни сунчев зрачак.

Што јој у рана свитања,
завири у собу без питања.
Ауто граби километре.
Већ су код пожаревачке петље.

Катарина поруку исписује.
Пчели и цвету у пољу,
и славујевом поју се радује.
Стигла је завичају и ужива у бескрају.

Премало је времена,
за сва њена радовања.
Опила је лепотом,
чаролија завичајна.

МОЈЕ ПРИНЦЕЗЕ

Сусрећемо се свакога дана,
ја, и моје принцезе
Ђурђина и Јана.

У Црнићу, у вртићу,
на дрвеној клупи,
код пролеће пупи.

Знатижељке враголасте,
косе локнасте, бујне маште,
од својих хтења не одустају.

У вртић нове принцезе већ стижу.
Сад Ђурђина и Јана,
ђачке дане на огрлице нижу.

НЕШИНЕ ВРАТОЛОМИЈЕ

У нашем сокаку избио прави рат.
Малога Нешу премлатио брат.
Запретио строго Неши:
“Да ти се то више никад не деси!

Нећу да ме малеришеш.
Кад негде кренем, даље од мене.
Нема више толеранције,
ни зафрканције.”

А Неша ко Неша, само се смешка
“Не вичи више, мало тише,
ти велики брате уображени,
видиш да гледам цртани.”

И придикује брату
како он то већ уме.
“Отишле су да играју фудбал,
то се ваљда разуме.”

“Ма шта ми рече.”
На то ће брат њему.
“Отишле без мене тек тако саме.
Сад ћу да те натенане научим памети..”

“Немој молим те, признаћу све.
Нећу више, до прве прилике.
По блату сам их обувао,
после маминим ружем нашминкао.

Однео сам на игралиште,
да их ти не би заборавио.
Сад имају ново лице,
спремне за нове утакмице.”

Успео је мали Неша,
да насмеје брата.
Али је за сваки случај,
излетео на врата.

ДУШАНОВО ЦАРСТВО

Душан је мали цар.
Што год пожели,
добије на дар.
Царство се шири
баш царски живи.

Око малог прста све их врти.
Кад му није по вољи,
никог не трпи.
Баке и деке
се истински зноје,
само да Душану
увек удовоље.

Душан обожава
своје царство.
Пуну собу играчака,
и цело богатство.

Ал' кад му родитељи
строго припрете,
Па зар не схватате,
он је само мало дете.

ИРИНА

Златила, срменила,
чаробница вила.
Из наручја цветног царства,
принцеза Ирина се родила.

Звончићи звонили,
анђели ведрину точили.
Засијало око плаво,
родитељска срца обасјало.

На кладенцу љубави,
драгуљи се низали.
Да јој барке срећном луком плове,
а живот изнедри најлепше стихове.

СЕСТРА И БРАТ

Вук и Лана,
светлост су бакиног дана.
Два пупољка мирисава,
које она обожава.

Вук сестрицу Лану чува,
док им бака ручак кува.
А дека се само смеши,
и кесу са новцем дреши.

И док лето снове пласти,
сладоледом их почаста.
Викенд се ближи крају,
време је да се растају.

Затрепериће најлепше жеље,
кад загрле своје родитеље.

АНИЦА

-Наша мала Аница,
лепа је као краљица.
Купинасте окице,
усне слатке трешњице.

Тек је проходила,
а већ је заплесала.
Играчака пуне вреће,
на њих главу не окреће.

Само мачак Жуја,
љубимац је њен.
У стопу га прати,
не оставља ни трен.

За уво га грицка,
бркове му штрицка.
А он стоји као кип,
хтео би да буде шик.

Заједно се накинђуре,
и крећу у авантуре.
Део царства им испод стола.
А Жуја планинари на врх крова.

Наша мала Аница,
права је паметница.
Идеје роји, планове кроји.
Увек на нивоу, има жељу нову.

А кад брату Алекси,
у загрљај крене,
препуне су јој нежности
руке раширене.

ВЕСНИНА ТАЈНА

Црноока Весна,
најлепша у разреду била,
као горска вила,
заносна и мила.

Уз будно око своје мајке,
и приче из читанке,
са књигом бројанице низала,
уз књигу несанице испраћала.

Са књигом се и сад дружи,
своје знање ђацима да пружи.
Књига је увек најбољи друг,
и светлост која осветљава пут.

МИША И ЛАЗА

Озарено лице,
у баке Радице.
На уснама осмех руди,
унуци Миша и Лаза свитањем је буде.

Обожава мале враголане,
посрећили јој и улепшали дане.
За мале бакине царева,
увек има најбоље дарове.

Играчке и слаткише,
али они би много више.
Да бака Радица,
постане свезналица.

И одговоре увек све зна,
на њихова тешка питања.
Откуд у стоноге толике ноге?
Куда звезде ноћу небом језде?

Зар се руке ветрове
никад не уморе?
Зашто ласте жеље им не пласте?
Где се месец крије, кад на небу није?

Тако они у мислима броде.
Баку Радицу својим царством воде.
Крај капије застану у мраку,
да помрачина не уплаши баку.

А највећа њихова је жеља,
сваког дана да буде недеља.
И настане право благостање,
без престанка са баком играње.

АНЂЕЛА

До јуче се са барбикама играла,
данас, средњошколка постала.
Медицинске науке,
баш јој иду од руке.

Рецитује, глуми, пише песме.
Љубав јој извире из сваког стиха.
Осмехнута, племенита, тиха.
Заносна и пркосита.

За сваког лепу реч има.
Булке јој руде на образима.
Младалачки немири,
у души затреперили.

РАФАЕЛ ИЗ БЕЧА

Стиже нам у госте Рафаел.
Али не Надал.
Већ прави мали цар,
из царства љубави.

Ршум направи.
иако ни годину
није напунио,
шармом нас је освојио.

Рафо, Рафаеле,
нануле ти бака исплела,
кад направиш први корак сам,
да ти се посрећи сваки дан.

МИЛИЦА

Зашуштале хаљинице,
у Милице лепотице.
Као свила нежно лице,
умиљате лептирице.

У Милице девојчице,
окицама сија сунце.
У вртић сад она иде,
ранац носи нек сви виде.

Није више тако мала,
Боји, црта, није шала.
Мами, тати, малом бати
жели дане да позлати.

МИША

Не воли Миша,
кад пада киша.
Не може са татом
на утакмицу.

Али зато
своју сестрицу Мицу,
замоли
да му исприча причу.

У вртић је кренуо,
па се важан прави.
У маленој глави,
већ планове прави.

Позваће тетку из Црнића,
да гледају новог цртаћа.
И све другаре нове и старе,
његов рођендан да прославе.

ОГЊЕНОВИ СНОВИ

Кад ујутру отвори
сањиве очи,
Огњен из пиџаме
брзином муње искочи.

Да му не побегне деда,
из прикрајка га вреба.
Цаба играчке пуне вреће,
Оги њих неће.

Нису му по вољи,
деда и трактор су бољи.
Све тракторе подједнако воли,
није важно у којој су боји.

Жути, плави, зелени, црвени.
Планови су му неизмерни.
Тако Оги деду у стопу прати.
Кад га нема, много пати.

Са малим трактором у руци,
тоне у слатки сан.
И сања како брзо вози,
у некој важној пози.

СУСРЕТ

Сунчаног јулског дана,
среле се Аделина и Андрејана.
Једна из Беча,
друга из Пожаревца.

Пријатељство право
не познаје границе,
и исписује нежно
најлепше животне странице.

Испод мирисавог јасмина,
Андрејана и Аделина,
уз музику и чаше кока коле,
причале о свему што млади воле.

И док жарко лето
испод старог трема дрема,
свако се своме повратку спрема.
До новог сусрета идућег лета.

ДАЉИНЕ СУ КРИВЕ

Лепооког Бориса
из светске метрополе,
другари из села
неизмерно воле.

Нестрпљиво га чека Аца,
са фудбалом у руци,
и већ је на великој муци.
Тренинг само што није почео.

Стиже ауто у двориште,
пожурише на игралиште.
Само мирно, без треме,
игра се прво полувреме.

Губљење времена нема.
Хиљаду тема спремно је за сутра,
кад у зарудело јутро,
замиришу крофне из баба Верине кујне.

И каже им нежно:
“Узмите, све су за вас сине.
Од брашна из воденице старе,
и џема од шљива из нашег шљивара.”

А за викенд то се већ зна,
у кафићу се нађу са другарима.
Уз пиће за младиће,
све препреке руше и тихо певуше.

Распуст се ближи крају,
време је да се растају.
Заискри туга у очима,
стисак руку и сета у грудима.

Даљине су криве,
што два најбоља друга
заједно не живе.

ОКРЕНИ МОЈ БРОЈ

Хало, хало,
то сам ја.
Крај телефона
увек дежурна.

А ко је тамо?
Питам чаробну жицу,
и нестрпљиво
држим слушалицу.

Хало, хало,
препознајеш ли ме?
Вратио сам се јуче
из Португалије.

Да ли је море
било несташно,
док ти се сунце
на крилу одмарало?

Хало, хало,
било је фантастично.
Чаробно, лудо,
и незаборавно.

Донео сам у наручјима
прегршт лепих доживљаја.
Испио сву топлину Медитерана,
и упознао дугоногу Соњу са Јадрана.

Хало, хало,
не брини за мене.
Све је у реду.
Видимо се у среду на сладоледу.

СИМПАТИЈЕ

Загледала се
дугонога Ана,
у Ивана враголана,
из истог оделења.

У кицоша Марка,
зацопала се
симпатична Дарка.

Као булка
било лице
локнасте Милице.

Баш су ти дечаци,
прави сметењаци,
или се само праве,
те усијане главе.

И никако
да му до знања да
како је до ушију
у њега заљубљена.

Писала му
најлепше стихове,
а он је само
обожавао брзе моторе.

Док је лепом Жарку
из улице слала пољупце
преко жице, а он упорно
одлазио на утакмице.

Чекаћемо да се охладе
бићемо стрпљиве,
док се не уразуме.

ПОГРЕШАН ЛЕТ

Лако је некад
у облацима бити.
Али се можеш
брзо прехладити.

Зато се
сунчевим мердевинама спусти,
док ветар не зашушти
и киша не запљушти.

Не лети високо.
Ти ниси ластва.
иако твоја машта
може свашта.

Али знај,
некад уме да буде
и тужан крај.
Свака је грешка

скупа и врло тешка.

ЛЕТОВАЊА

Вратила се Тања
са летовања.

Понела са Копаоника
хиљаду лепих утисака.

После краћег одмора,
скокнуће до Златибора.

Тамо јој њена симпатија,
најлепше стихове некад писала.

Можда ће и на Тару,
свом старом другару.

Да заједно сликају,
у божанственом кањону.

Она би и до Врњачке бање,
да погледа стање у раздање.

И прошетају испод Снежника
Тања и Моника.

Стиже позив са мора,
из сунчаног Котора.

Без размишљања се спаковала
и истог часа отпутовала.

ВАНРЕДНО СТАЊЕ

У ђачкој клупи
ванредно стање.
Ситуација за посматрање.

Лако јој није.
Толике тајне
мора да сакрије.

Прободена срца,
уплакана лица
заљубљених дечака и девојчица.

Плави чуперак,
у некој усијаној глави,
пегице на туфнице, истиснуте бубуљице.

Песмице и цитати.
Све то треба да запамти,
и сачува од заборава.

А клупа премала.

СПОМЕНАРИ

Чувају љубоморно
пожутели споменари,
прве уздахе,
и прве љубави.

Закључале се
у ормаре
и сањаре,
Питагорине теореме.

Сакрио се
несташни пубертет
па вири
међу књиге и свеске.

Сутра ће пешке,
пре мрака,
да пожури
до новог ђака.

Остаде једно лето за нама.
Да сањари у сенокосима
са свицима,
и маслацима.

МАТУРАНТИ

Данас испит зрелости
нека се памти,
полажу млади
матуранти.

И све се
из основа мења.
И Тања и Сања,
и Дуле и Немања.

А до јуче
су били деца,
и балансирани
између петица и кеца.

Сада постају зрелији.
Пољупци су им
несто врелији.
Погледи заводљивији.

Образи руменији,
као дивљи макови.

ГИМНАЗИЈАЛКА САЊА

Загрлила Сања
љубичаста свитања.
Шапнула јој и читанка,
“Од сутра си гимназијалка.”

Спаковала споменаре,
и детињство у ормаре.
Нека се одмори.
Заслужило је.

Али се мало растужила.
Одрасла је, и мора даље.
Младост јој на образима,
трешња зрела.

Пољупци на уснама,
љубав врела,
Сунце у коси,
процветали пркоси.

Са грамофона трешти
музички урнебес.
То гимназијалка Сања
игра свој први плес.

ОДЛУЧАН КОРАК

Престала Јања
са сањари.
Сад јој у глави
и памети,
на мети,
само факултети.

Који да изабере,
куда да крене?
Велике су жеље њене.

Привлачи је медицина.
Докторски позив
хуман је врло,
али прво,
мора добро да размисли,
да не погреша.

Књижевност обожава.
Поезија је очарава.
Можда хемију, или астрологију.

Зна да не може све.
Али како да изабере?
Ипак одлучи мудро
паметна глава:
“Студираћу права.”

ТАЈНЕ СТАРЕ ВОДЕНИЦЕ

Воденица поточара,
жито млела,
без престанка,
до сунчевих залазака.

Великим поплавама
смело пркосила,
жедним сушама
увек одолевала.

Брала росу по врбацима,
будила са свитањима,
и деци у наручјима
белу погачу поклањала.

У плетеници звезде сјајне,
чувала и није одала
велике и мале тајне.
Трајала, никад се није предала.

Нахранила,
одхранила,
избавила,
очекивања није изневерила.

Урезану у камену
причу своју оставила,
да је сачува од заборава,
воденица поточара.

НА МОРАВИ

Такмичиле се
две страшне екипе.
Једна - фаворити из наше улице,
а друга - морнара Жике.

Чамци су стартовали,
веслачи су завеслали.
А Морава чаробница,
тајанствено шапутала.

Агенција “Литас”
објавила оглас:
“Награђује победника,
путовањем до Антартика.”

Настаде велика трка,
на таласима.
Навијачи са аласима,
У вис скакали и навијали.

На циљ стигоше
обе екипе истога часа.
Спикер остаде без гласа.
Снађе се први Жика и повика:
“Ово такмичење нема победника!”

ИСПОД ЖУТИХ СУНЦОБРАНА

Позлатило
златооко сунце,
младе и нежне
сунцокрете.

Сањарио мали Брана,
испод расцветалих
жутих сунцобрана.

Намамио
читавау, дружину,
да наточе врло фину
сунчевину.

Жуто сунце на небу,
жути сунцокрети на њиви.
Застала жута комета,
па се тој лепоти диви.

У Гинисову књигу записа:
“Ни једна друга планета,
нема толико жутих
и тако лепих сунцокрета.”

НЕЗГОДАН ИГРАЧ

Јутрос сам са маслацима
махнула свицима,
и у мислима
теби одлутала.

Тајанствена јеси.
И кад ти у души
миришу зумбули,
и кад ти венама заплове отрови.

Закључак донесох,
не на брзину.
Док сам те проучавала,
подвукох линију.

У очима ти пише. .
Не, не варај ме више!
Ти си незгодан играч.
Умеш да будеш идеална,
али и прсница и нападач.

Истини за вољу,
не знам да ли играш добро
у навали, или
си боља на голу.

А опет драга си ми,
и симпатична.
За твоје поступке,
увек пронађем оправдања.

Докле ћу тако?
Често помислим.
Можда док ми једног дана
не пукне филм.

ПРЕПОЗНАЋЕШ МОЈЕ МЕТАФОРЕ

Кад се врата детињства
за нама затворе,
кад младост, одлута
у туђе вртове.

Кад и последњи пупољак
с уздахом увене,
кад прве љубави постану
само успомене.

Песмо,
једини мој пријатељу,
ти си увек лечила
емотивну душу моју.

Препознаћеш ме и сад,
по метафорама и римама.
Сачувај ми душу ко некад,
и укради од заборава.

ЗАВИЧАЈНИ НЕЗАБОРАВИ

Путеви животни
се опет укрстили.
Стазоходе памћењем омеђили.

Сејем ведре дане,
у бразде заоране.
За стишке жуљевите руке,
градим спасоносне луке.

Низ хомољске горе,
у сутоне пластим ветрове.
Да врела млавска,
лепотом зажуборе.

Испраћам сплаваре,
крај уснуле Мораве.
На јазу расплићем плетенице,
грлим заборављене воденице.

Чобанице и чобане,
дозивам незаборавним зовом,
чаробне фруле завичајне.

ПЕСНИЧЕ, МЛАДОСТИ МОЈЕ

Питају свитања,
шапућу предвечерја.
Откуд ти у наручјима
толико бисерја?

Непресушни извор
љубави имаш,
па га несебично
свима поклањаш.

Помилујеш дахом,
расцвета се сунце.
Осмехом заробиш
најлепше звезде.

Душа ти мирише
на љубичице,
гласом намамиш
заносне грлице.

У вртовима ти
вечно пролећне ведрине.
Песниче, младости моје,
не признајеш године.

ОДРАСТАЊЕ

Бесмо деца.
Игре дечје волели,
чаробне нити испредали,
И у сновима играли се.
На песку...
Сунчанородно
Плавопролазно.

Кад зажелесмо да време стане.
Одрасли смо... туго.

ЉУБАВ КАО ТЕМЕЉ ПОЕТСКОГ ПОЈА

Баке осим родитеља, о основу одрастања својих унука уткивају светлост безбрижности и стамено устоличење хуманих односа међу људима.

Лирска жуборења оним ствараоцима који су од Бога изабрани, најјача су снага за отварање и духовно сазревање у усмеравању детињства. Тим пре, ако су окружени децом која им својом невиношћу нуде, анимирају тај дар за поистовећивањем са њима, та жуборења постају окосница литерарним даровима многих писаца. Дакле, Божијом вољом даривани, најјачи повод за искорак у ту лепоту непатворену искрену и чисту су свакако златне нити које као светилне водиле да се песник јавно огласи и да свој поетски пој усмери деци воде их до благодарног трајања. Стишка поетеса Живојка Милић, која је ту љубав према унуцима осетила, тај флуид који јој осмишљава бивство, који јој из дана у дан отвара издашна врела, следила је отвореног срца смерно му се приклањајући, убирајући плодовље које је утемељивала у поетски пој. Надахнућа која попут живог вулкана отварају своја врела претаче у суптилне стихове са порукама најчистије љубави у којој нема ни трунке неодлучности, већ бескрајне космичке привржености коју ни једна сила не може да сломи нити да поремети њен склад.

Онај ко уме да види може да продре у дубину дечјих очију, у њихова срца у којима ће пронаћи топлину, прочитаће ниске читавих невиних и чистих жеља.

Пожртвован родитељ или бака као што је то учинила Живојка, може успешно да им отвара вратнице видика која они још увек неискусни нису у стању да угледају, још мање да ходе до њиховог прага, да следе њихову светлост без оних наметаних беспућа којима су деца често склона, која их заваравају.

Живојка Милић је стасала испод овог стишког поднебља, стасала до оствареног поетског имена, те је као таква својој унуци Ањи и свом унуку Аци, у књизи насловљеној АЊИНА РАДОСНИЦА, песме испевала њима као и осталим небеским бисерима у њиховом окружењу. Они су њена узданица, њена најјача снага која јој множи љубав. Мудра кинеска пословица каже: “Сви цветови будућности су у семену садашњости”, она проницљиво, веома добро зна како да уобличава те њене “цветове” да би животним стазама згртали само врлине а клонили се разарајућих путоказа који би их водили до најгушће таме.

Први део књиге посвећен је њеном унуку Аци и свој осталој деци, а обилује читаво природно богатство сеоских предела и сеоског дворишта које са својим «житељима» разбуктавају машту, стишавају радозналост али и отварају разновразне спознаје у одрастању. Дескриптивна сликовитост читаоцу нуди и сво шаренило боја, издашну лепоту плодоваља, разног биља и разноликост цветова:

“Оденула се гиздава ливада
у доламице од смарагда.
Засијали росни драгуљи
у изатканој кошуљи.

Ударао цар бумбар
у шарени бубањ.

А пчелице зујалице
засвирале у фрулице.”

(МАСЛАЧАК)

У другом делу књиге су песме посвећене бакиној унуци Ањи и деци из њеног окружења, конкретно генерацији 2007. како је насловљена једна песма. Ања је права Мудрица која уме успешно да фасцинира много одраслијег саговорника. Одлучна је и самопоуздана, са видним већ укореењеним врлинама које је красе. Кроз песму АЊА И ЊЕНИ ДРУГАРИ, песникиња је истакла карактерне црте и њихова битна интересовања:

“Матеја има бицикл нови,
па га даје другарима у школи,
да повезу један круг, прави је друг.

Ања сурфује по интернету.
Жели да спозна целу планету.
Питања му тешка поставља
проверава дал’ баш све зна та справа.”

У осталом делу књиге сабране су песме о многобројној деци са којима песникиња Живојка доказује да је детињство непресушан извор аутентичне поезије. Будући да је детињство корен човековог одрастања, човековог живота, Живојка Милић је уложила посебан труд да то детињство буде препуно корисних лепота из руралне средине која одише изворним надахнућима, засењује градску вреву и сивило асвалта.

Живојка сликовитим приказом тих предела открива дечији свет са свим чарима и најраскошнијим лепотама које у човеку трају и множе се са својим оазама мира и спокоја. Неке од песама одликују се благим хумором што је за децу интересантно и води их да проналазе оне

светлице које и сама носе у својим очима, у својим мислима.

За Живојку Милић је поезија коју осмишљава не само њен већ и живот оних којима је намењена. Њена поезија је верификаторски дотерана, и са доста успеха углачана. Аутентичног је даха јер плени опеваним пределима, плени једноставношћу израза, она је космотворна сила и један истински образац чистоте оне духовне, оне која нас спаја са Свевишњим.

Ана Дудаш

БЕЛЕШКА О ПИСЦУ

ЖИВОЈКА МИЛИЋ рођена је у Црљенцу, селу не-исцрпне песничке ризнице. Стихове пише од своје најраније младости, и смело корача стазама признатих и познатих песника Србе Митића и Милисава Павловића. Стихови ове песникиње красе странице многобројних часописа.

Заступљена је у више антологија и зборника.

“Предела поезије стишких песника”, Србе Митића, “Анђео с лампом”, Синише Ристића, “Ирис у оку Стига”, Ане Дудаш, “Поетска плетеница”, Златомира Боровнице, “Посвета љубави”, Златомира Боровнице, “Обнова романтике”, Данице Вујков, “Горњачко звоно”, Раше Перића, “Рудничка врела”, у Горњем Милановцу, “Синђелићеве Чегарске ватре”, “Осам векова Хилиндара”, у Нишу, “Између два света” у Нишу, “Молитва је најлепша”, у издању црквене општине Ивањица, “Соколово перо”, у Соко Бањи, “Гарави сокак”, “Ноћ боема”, у Инђији, “Оловко не ћути” у Барајеву, “Беле су Млавине руке”, Петровац на Млави, “Ђирилица слово српског лица”, Велики Поповац, “Сто година црљеначке културне традиције”, са групом аутора, и друге.

До сада је објавила следеће књиге:

1989. год. “У очима дуге”,

1997. год. “Откоси на уранку”,

1998. год. “Жетеоци росе”,

1999. год. “Воденице мога дедице”,

2000. год. “Песме о вину”, са Душаном Ђорђевићем и Милијом Радивојевићем, 2001. год. “Црква светих апостола Петра и Павла”, са Д. Ђорђевићем,

2002. год. “Храм светог великомученика Георгија у Костолцу”, са Д. Ђорђевићем,

2010. год. “Наврати у моју душу”.

2014. год. “Озарени стазоходи”.

2015. год. “Врањевац”.

За свој рад је награђивана. Добитница је “Златне значке” КПЗ Србије, “Горњачке Повеље”, “Костолачке Жишке”, “Светосавске Повеље” и других. Члан је књижевних клубова “Јован Дучић” и “Орфеј са Млаве”. Члан је Удружења Књижевника Србије.

Живи и ствара у Црљенцу.

САДРЖАЈ

Зорка Стојановић: <i>Бисери радости</i>	5
---	---

ПАЖЊА ЗА ПРВЕНЦА

Пажња.....	11
Најновије вести.....	12
Аца риболовац.....	13
Жеља.....	15
Маслачак.....	16
Трешњин ресторан.....	17
Сабор.....	18
Песнички сокак.....	21
Коза на корзоу.....	23
Непослушко.....	25
Заљубишко.....	26
Пријатељи.....	27
Бициклисти.....	28
Дечак коме су украли игру.....	30
Свађалице.....	32
Хитна интервенција.....	34
Реклама.....	35
Ђуран - срцеломац.....	36
Ђурка манекенка.....	37
Досетљиви Жућа.....	38
Несташлуци јарећи.....	40
Шумска краљица.....	42
Зечја веридба.....	47
Три зечице.....	49
Медени месец.....	52
Неуморни оркестар.....	54
Свици.....	55
Прва лекција.....	57
Мишја грозница.....	58

АЊИНО СТАСАВАЊЕ

Ања.....	61
Два звања.....	62
Генерација 2007.....	63
Ања и њени другари.....	65
Ватрени звездаш.....	66
Мудрице.....	67
Ањина радосница.....	68

ДАРОВИ ДРУГАРСТВА

Ацин први распуст.....	71
Стефан.....	72
Питалица.....	73
Николино купање.....	74
Питалица.....	75
Наталија и њена путешствија.....	76
Теодора.....	78
Специјални кувар.....	79
Ђорђе.....	80
Брат од тетке.....	81
Кад су они били деца.....	82
Завичајне чаролије.....	84
Моје принцезе.....	85
Нешине вратоломије.....	86
Душаново царство.....	88
Ирина.....	89
Сестра и брат.....	90
Аница.....	91
Веснина тајна.....	93
Миша и Лаза.....	94
Анђела.....	96
Рафаел из Беча.....	97
Милица.....	98
Миша.....	99
Огњенови снови.....	100

Сустрет.....	101
Даљине су криве.....	102
Окрени мој број.....	104
Симпатије.....	106
Погрешан лет.....	107
Летовања.....	108
Ванредно стање.....	109
Споменари.....	110
Матуранти.....	111
Гимназијалка Сања.....	112
Одлучан корак.....	113
Тајне старе воденице.....	114
На морави.....	115
Испод жутих сунцобрана.....	116
Незгодан играч.....	117
Препознаћеш моје метафоре.....	119
Завичајни незаборави.....	120
Песниче, младости моје.....	121
Одрастање.....	122
Ана Дудаш: Љубав као темељ поетског поја.....	123
Белешка о писцу.....	127

Живојка Милић
АЊИНА РАДОСНИЦА

Издавач:
Библиотека “Србољуб Митић”
Мало Црниће

За издавача:
Зорка Стојановић

Уредник:
Зорка Стојановић

Рецензенти:
Ана Дудаш
Зорка Стојановић

Лектор и коректор:
Весна Џино
Сања Марјановић

Технички уредник:
Слободан Голубовић

Ликовно решење корица:
Мирослав Животић
Ања Николић, III разред

Штампа:
Штампарија *Стијојадиновић*
Петровац на Млави

Тираж: 200 примерака

ISBN: 978-86-87003-61-3

Штампање ове књиге помогли су:

- Општина Мало Црниће
- Библиотека “Србољуб Митић” Мало Црниће

CIP - Каталогизација у публикацији - Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-93-1

МИЛИЋ, Живојка, 1952-

Ањина радосница / Живојка Милић. - Мало Црниће : Библиотека “Србољуб Митић”, 2016 (Петровац на Млави : Стојадиновић). - 134 стр. : ауторкина слика ; 21 cm

Тираж 200. - Стр. 5-8: Бисери радости / Зорка Стојановић. - Стр. 123-126: Љубав као темељ поетског поја / Ана Дудаш. - Белешка о писцу: стр. 127-128.

ISBN 978-86-87003-61-3

COBISS.SR-ID 226929164

